ξιοδοτικῶν δικαιωμάτων, τά ὁποῖα ὁ ὑπάλληλος εἶχε ἀποκτήσει στή χώρα καταγωγῆς του καί ἀπό τά ὁποῖα ἀναγκάσθηκε νά παραιτηθεῖ λόγω τοῦ ὅτι ἀνέλαβε καθήκοντα σέ μία ἀπό τίς Κοινότητες, τά διατηρηθέντα δυνάμει συμπληρωματικῆς προαιρετικῆς ἀσφαλίσεως ἔναντι ἐθνικοῦ ὀργανισμοῦ δικαιώματα, ἐντούτοις, ὀφείλει νά ἀποκλείσει τίς προαιρετικές εἰσφορές πού κατέβαλε ὁ ἐνδιαφερόμενος μετά τήν ἀποχώρησή του ἀπό τήν ἐθνική ὑπηρεσία.

Στήν ὑπόθεση 131/80,

GERHARD WILL, μηχανικός, ὑπάλληλος τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, κάτοικος Λουξεμβούργου, μέ ἀντίκλητο καί πληρεξούσιο τόν Victor Biel, δικηγόρο Λουξεμβούργου, 18a, rue des Glacis,

προσφεύγων,

κατά

ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ, ἐκπροσωπούμενης ἀπό τόν Jörn Pipkorn, μέλος τῆς νομικῆς της ὑπηρεσίας, μέ ἀντίκλητο τόν Mario Cervino, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg, Λουξεμβοῦργο,

καθ' ἧς,

πού ἔχει ὡς ἀντικείμενο:

— τήν ἀκύρωση τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς 11ης Δεκεμβρίου 1978, περί καθορισμοῦ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συντάξιμων ἐτῶν πού ἀναγνωρίσθηκαν στόν προσφεύγοντα δυνάμει τοῦ ἄρθρου 102 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων τῆς ΕΚΑΧ καί

— τή διαπίστωση τοῦ ὅτι ἡ Ἐπιτροπή ὑποχρεοῦται νά ἀναγνωρίσει στόν προσφεύγοντα περισσότερα συντάξιμα ἔτη, τά ὁποῖα δέν ἔλαβε ὑπόψη της στήν ἀνωτέρω ἀπόφαση,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρῶτο τμῆμα)

συγκείμενο ἀπό τούς T. Koopmans, πρόεδρο τμήματος, A. O'Keeffe καί G. Bosco, δικαστές,

γενικός εἰσαγγελεύς: G.Reischl
γραμματεύς: A. Van Houtte

ἐκδίδει τήν ἀκόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τά πραγματικά περιστατικά τῆς ὑποθέσεως, ἡ διεξαγωγή τῆς διαδικασίας, οἱ προτάσεις, καθώς καί οἱ ἰσχυρισμοί καί τά ἐπιχειρήματα τῶν διαδίκων συνοψίζονται ὡς ἑξῆς:

I — Πραγματικά περιστατικά καί διαδικασία

1. Ὁ προσφεύγων, ὁ ὁποῖος γεννήθηκε στίς 8 Δεκεμβρίου 1915, προσλήφθηκε ὡς δόκιμος ὑπάλληλος ἀπό τήν ἀνωτάτη ἀρχή τῆς ΕΚΑΧ, στίς 15 Ὀκτωβρίου 1956. Ἀπό τότε ἔμεινε, χωρίς διακοπή, στήν ὑπηρεσία τῆς ἀνωτάτης ἀρχῆς, ἔπειτα δέ τῆς Ἐπιτροπῆς.

Σύμφωνα μέ τίς μεταβατικές διατάξεις τοῦ τίτλου VIII τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων τῆς ΕΚΑΧ, τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1962 (ἐφεξῆς: κανονισμός ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ΕΚΑΧ) καί τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ παραρτήματος VIII τοῦ ἴδιου κανονισμοῦ, ὁ προσφεύγων ὑπήχθη, ἀπό τίς 15 Ὀκτωβρίου 1956, στό συνταξιοδοτικό καθεστώς τῶν Κοινοτήτων.

Μέ ἀπόφαση τῆς ἀρμόδιας γιά διορισμούς ἀρχῆς, τῆς 11ης Δεκεμβρίου 1978, ὁ προσφεύγων ὑπήχθη στίς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 107 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων καί τοῦ ἄρθρου 102 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ΕΚΑΧ· μέ τήν ἴδια ἀπόφαση τοῦ ἀναγνωρίσθηκαν τρία χρόνια, ἕνας μήνας καί 15 ἡμέρες ἐπιπλέον τῶν συνταξιοδοτικῶν δικαιωμάτων πού εἶχε στίς Κοινότητες.

2. Τό ἄρθρο 102 παράγραφος 2 στοιχεῖα a μέχρι f τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ΕΚΑΧ συνέπιπτε μέ τό ἄρθρο 107 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων ΕΟΚ καί ΕΥΡΑΤΟΜ, ὅπως διατυπώθηκε στόν κανονισμό 31 (ΕΟΚ), 11 (ΕΥΡΑΤΟΜ) τῆς 18ης Δεκεμβρίου 1961 (ΕΕ εἰδ. ἔκδ. ἀριθ. L 45, τόμ. 01/001, σ. 19).

Ὁ κανονισμός 259 (ΕΟΚ, ΕΥΡΑΤΟΜ, ΕΚΑΧ) τῆς 29ης Φεβρουαρίου 1968 (ΕΕ εἰδ. ἔκδ. ἀριθ. L 56, τόμ. 01/001, σ. 108) περί καθορισμοῦ τῆς ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων (ἐφεξῆς: κανονισμός ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως), ἐπαναλαμβάνει τό ἀνωτέρω ἄρθρο 107 μέ ὁρισμένες φραστικῆς φύσεως προσαρμογές (ἄρθρο 2 πρῶτο ἐδάφιο ἀριθ. 17). Διατηρεῖ, ἐντούτοις, τό ἄρθρο 102 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ΕΚΑΧ, ὡς πρός τούς ὑπαλλήλους, οἱ ὁποῖοι, ὅπως ὁ προσφεύγων, προσλήφθηκαν σύμφωνα μέ τίς διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ΕΚΑΧ τοῦ 1956 (ἄρθρο 2 τρίτο ἐδάφιο τοῦ κανονισμοῦ 259/68).

Οἱ ἐν λόγω διατάξεις τοῦ ἄρθρου 102 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ΕΚΑΧ ἔχουν διατυπωθεῖ ὡς ἀκολούθως:

«α) Ὁ ὑπάλληλος πού ἔχει ὑπαχθεῖ στόν κανονισμό κατ' ἐφαρμογή τῶν μεταβατικῶν αὐτῶν διατάξεων καί ἀποδεικνύει ὅτι ἀναγκάσθηκε νά παραιτηθεῖ, ἐπειδή ἀνέλαβε ὑπηρεσία στήν Κοινότητα, ἀπ' ὅλα ἤ ὁρισμένα ἀπό τά συνταξιοδοτικά δικαιώματα πού εἶχε ἀποκτήσει στή χώρα καταγωγῆς του χωρίς νά δύναται νά λάβει ἰσότιμη ἀσφαλιστική κάλυψη γιά τά δικαιώματα αὐτά, ἀπολαύει, λόγω συντάξεως ἀρχαιότητάς του στήν Κοινότητα καί χωρίς ἀναζήτηση τῶν εἰσφορῶν, τοῦ πλεονεκτήματος τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν συντάξιμων ἐτῶν πού ἀντιστοιχοῦν στόν ἀριθμό τῶν συντάξιμων ἐτῶν τά ὁποῖα εἶχε ἀποκτήσει στή χώρα καταγωγῆς του.

β) Ὁ ἀριθμός τῶν συντάξιμων ἐτῶν πού ἀναγνωρίζονται μέ τόν τρόπο αὐτό καθορίζεται ἀπό τήν ἀρμόδια γιά τούς διορισμούς ἀρχή τοῦ ὀργάνου ἀπό τό ὁποῖο ἐξαρτᾶται ὁ ὑπάλληλος, κατόπιν γνώμης τῆς ἐπιτροπῆς κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως πού προβλέ-

πεται στό ἄρθρο 10. Δέ δύναται νά εἶναι ἀνώτερος:

— τοῦ ἀριθμοῦ ἐτῶν πραγματικῆς ὑπηρεσίας, τόν ὁποῖο ὁ ὑπάλληλος θά μπορέσει νά συμπληρώσει μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν 65 ἐτῶν.

— τοῦ ἡμίσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐτῶν ὑπηρεσίας πού δέν θά ἔχει τήν εὐχέρεια νά συμπληρώσει γιά τόν ὑπολογισμό 35 συντάξιμων ἐτῶν στήν ἡλικία τῶν 65 ἐτῶν.

γ) Ὁ ὑπάλληλος στήν περίπτωση τοῦ ὁποίου ἐφαρμόζονται οἱ ἀνωτέρω διατάξεις, ἔχει τήν ὑποχρέωση νά ἐπιστρέψει στήν Κοινότητα μέρος τῶν ποσῶν πού θά τοῦ καταβάλλονταν λόγω τῆς ἐκκαθαρίσεως τῶν συνταξιοδοτικῶν δικαιωμάτων του στή χώρα καταγωγῆς του καί πού δέν ἀντιστοιχοῦν στήν ἰσότιμη ἀσφαλιστική κάλυψη τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν· τό μέρος τοῦτο εἶναι ἴσο μέ τό κλάσμα μεταξύ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐτῶν πού ἔχουν ἀναγνωρισθεῖ ἀπό τήν Κοινότητα καί τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συντάξιμων ἐτῶν, ἀπό τά ὁποῖα ἀναγκάσθηκε νά παραιτηθεῖ στή χώρα καταγωγῆς του».

Ἡ Ἐπιτροπή ἐξέδωσε, στίς 2 Ἰουλίου 1969, τίς γενικές διατάξεις ἐφαρμογῆς τῶν ἄρθρων 107 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως καί 102 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ΕΚΑΧ. Οἱ ἀνωτέρω διατάξεις δημοσιεύθηκαν στό ὑπ' ἀριθ. 77 Courrier τοῦ προσωπικοῦ, τῆς 29ης Ἰουλίου 1969 σ. 601 ἐπ.. Κατόπιν τῆς δημοσιεύσεως αὐτῆς, ὁ προσφεύγων ζήτησε, στίς 10 Νοεμβρίου 1969, τήν ἀποκατάσταση τῶν συνταξιοδοτικῶν δικαιωμάτων ἀπό τά ὁποῖα ἀναγκάσθηκε νά παραιτηθεῖ λόγω τοῦ ὅτι ἀνέλαβε ὑπηρεσία στήν Κοινότητα.

Τόσο ἡ διοίκηση ὅσο καί ὁ προσφεύγων ἄρχισαν, ἐπομένως, τίς διερευνήσεις, προκειμένου νά ὑπολογίσουν τά συνταξιοδοτικά δικαιώματα, τά ὁποῖα ἀπόλεσε καί διατήρησε ἀντιστοίχως ὁ προσφεύγων, πρίν ἀναλάβει ὑπηρεσία στήν ἀνωτάτη ἀρχή.

3. Μετά ἀπό τίς διερευνήσεις αὐτές, ἡ Ἐπιτροπή προέβη σέ ὑπολογισμό μέ τήν ἀκόλουθη βάση:

α) Ὁ τελευταῖος ἐργοδότης τοῦ προσφεύγοντος, προτοῦ ὁ τελευταῖος ἀναλάβει ὑπηρεσία στήν ἀνωτάτη ἀρχή, ἦταν ἡ Hütten- und Walzwerks-Berufsgenossenschaft (ταμεῖο ἀλληλασφαλίσεως ἐργατῶν σιδηρουργίας καί ἐλασματοποιήσεως, ἐφεξῆς: Berufsgenossenschaft), ὀργανισμός δημοσίου δικαίου μέ συνταξιοδοτικό καθεστώς σύμφωνο πρός τίς διατάξεις τοῦ ὁμοσπονδιακοῦ νόμου περί καταστάσεως δημοσίων ὑπαλλήλων (Bundesbeamtengesetz).

Κατ' ἀρχάς, ἀπό τήν 1η Μαρτίου 1951 μέχρι τίς 31 Μαΐου 1953, ὁ προσφεύγων ἐργάσθηκε ἐκεῖ ὡς ὑπάλληλος κατά τήν ἔννοια τοῦ νόμου περί κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων (Angestellten-Versicherungsgesetz). Κατά τή διάρκεια τῆς περιόδου αὐτῆς, ὁ προσφεύγων δέν ὑπέκειτο σέ ὑποχρεωτική ἀσφάλιση συντάξεως, γιατί ἡ ἐτήσια ἀμοιβή του ὑπερέβαινε τό ὅριο ὑπαγωγῆς πού ἴσχυε τότε. Συνεπῶς, τό Berufsgenossenschaft δέν ὤφειλε νά καταβάλει, γιά τήν περίοδο αὐτή, εἰσφορές στό ὁμοσπονδιακό ἵδρυμα κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων (Bundesversicherungsanstalt für Angestellte, ἐφεξῆς: BfA). Ὁ προσφεύγων κατάβαλε στό BfA κατά τή διάρκεια τῆς περιόδου αὐτῆς 17 προαιρετικές εἰσφορές.

Ἀκολούθως, ἀπό τήν 1η Ἰουνίου 1953 μέχρι τήν 31η Ὀκτωβρίου 1956, ὁ προσφεύγων ἀπασχολήθηκε ὡς τεχνικός ἐλεγκτής κατά τούς ὅρους τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσίας τοῦ Berufsgenossenschaft καί ὑπό τό καθεστώς δημόσιου ὑπαλλήλου, σύμφωνα μέ τίς διατάξεις τοῦ ὁμοσπονδιακοῦ νόμου περί καταστάσεως δημόσιων ὑπαλλήλων. Κατά τή διάρκεια τῆς περιόδου αὐτῆς, ὁ προσφεύγων δέν ὑπέκειτο στήν ὑποχρεωτική ἀσφάλιση συντάξεως πού προβλέπεται στό ἄρθρο 11 παράγραφος 1 τοῦ νόμου περί κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, διότι εἶχε τή δυνατότητα νά τύχει συντάξεως δημόσιου ὑπαλλήλου. Ἐντούτοις, δεδομένου ὅτι ἔπαυσε νά ἐργάζεται στό Berufsgenossenschaft τήν 31η Ὀκτωβρίου 1956, δηλ. πρίν ἀπό τήν πάροδο τοῦ διαστήματος δοκιμασίας τῶν δέκα ἐτῶν πού προβλέπει ἡ γερμανική νομοθεσία περί καταστάσεως δημόσιων ὑπαλλήλων, δέν ἦταν δυνατό νά τοῦ χορηγηθεῖ σύνταξη δημόσιου ὑπαλλήλου. Ὑπό τίς προϋποθέ-

σεις αὐτές, τό Berufsgenossenschaft ἦταν ὑποχρεωμένο, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 9 τοῦ νόμου περί κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, νά ἀσφαλίσει ἀναδρομικῶς τόν προσφεύγοντα γιά τό χρονικό διάστημα μεταξύ 1ης Ἰουνίου 1953 καί 31ης Ὀκτωβρίου 1956.

Κατά τή διάρκεια τῆς ἴδιας αὐτῆς περιόδου ὁ προσφεύγων κατέβαλε 29 προαιρετικές εἰσφορές στό BfA. Δεδομένου ὅτι ὁ παλαιός ἐργοδότης του τόν ἀσφάλισε ἀναδρομικῶς γιά τήν ἐν λόγω περίοδο, οἱ προαιρετικές αὐτές εἰσφορές ἀντιστοιχοῦν, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 2 παράγραφος 15 τοῦ νόμου τῆς 23ης Φεβρουαρίου 1957 πού μεταρρύθμισε τό καθεστώς κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων (Angestelltenversicherungsneuregelungsgesetz BGBl. I, σ. 980), σέ εἰσφορές συμπληρωματικῆς ἀσφαλίσεως. Ἐπί τῶν ἐν λόγω 29 προαιρετικῶν εἰσφορῶν, 13 καταβλήθηκαν ὅταν ὁ προσφεύγων ἀπασχολιόταν στό Berufsgenossenschaft, ἐνῶ οἱ ἄλλες τό Δεκέμβριο τοῦ 1957.

6) Ἡ Ἐπιτροπή ὑπολόγισε, βάσει τῶν ἀνωτέρω στοιχείων, *ὡς συνταξιοδοτικά δικαιώματα πού εἶχε ἀποκτήσει καί ἀπό τά ὁποῖα ὁ προσφείγων ἀναγκάσθηκε νά παραιτηθεῖ*, τά δικαιώματα, τά ὁποῖα ἀνάγονται στά ἔτη ὑπηρεσίας πού διήνυσε στό Berufsgenossenschaft ἀπό τήν 1η Μαρτίου 1951 μέχρι τίς 14 Ὀκτωβρίου 1956, δηλ. *πέντε ἔτη, ἑπτά μῆνες* καί *δεκατρεῖς ἡμέρες*, κατά τό μέρος πού τά δικαιώματα αὐτά δέν ἀντιστοιχοῦσαν στά δικαιώματα πού ἀφοροῦσαν τήν ἴδια περίοδο καί πού διατήρησε ἔναντι τοῦ BfA.

Αὐτή ἡ βάση ὑπολογισμοῦ τῶν πέντε ἐτῶν, ἑπτά μηνῶν καί δεκαπέντε ἡμερῶν τροποποιήθηκε βάσει συντελεστῆ 0,8322, προκειμένου νά ληφθοῦν ὑπόψη τά δικαιώματα πού ὁ προσφεύγων *εἶχε διατηρήσει* ἔναντι τοῦ BfA, ὡς ἐπακόλουθο τῶν εἰσφορῶν πού εἶχε καταβάλει στόν ἐν λόγω φορέα στό πλαίσιο τῆς μή ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως. Ὁ καθορισμός ἑνός συντελεστῆ βασίσθηκε στόν πλασματικό ὑπολογισμό πού πραγματοποίησε τό BfA καί διαβίβασε στήν Ἐπιτροπή μέ ἐπιστολή τῆς 28ης Αὐγούστου 1976. Λαμβάνοντας ὑπόψη τόν ἐν λόγω συντελεστή, ὁ ἀριθμός τῶν συντάξιμων ἐτῶν πού ἦταν δυνατό νά ἀναγνωρισθεῖ ἀνῆλθε σέ *τέσσερα ἔτη, ὀκτώ μῆνες* καί *πέντε ἡμέρες*.

Τελικά, στόν ἀνωτέρω ἀριθμό συντάξιμων ἐτῶν ἐφαρμόσθηκε ἕνας συντελεστής μετατροπῆς προκειμένου νά τό μετατρέψει σέ *ἰσότιμη ἀσφαλιστική κάλυψη*, λαμβάνοντας ὑπόψη δεδομένα, ὅπως ἡ ἡλικία, τό φύλο κλπ. Ἡ ἐργασία αὐτή ἔδωσε τό ἀποτέλεσμα τῶν *τριῶν ἐτῶν, ἑνός μήνα* καί *δέκα πέντε ἡμερῶν*.

Ἡ ἀπόφαση τῆς 11ης Δεκεμβρίου 1978 καθόρισε τόν παραπάνω ἀριθμό συντάξιμων ἐτῶν, ὡς συντάξιμα ἔτη πού θά ἦταν δυνατό νά ἀναγνωρισθοῦν στόν προσφεύγοντα δυνάμει τοῦ ἄρθρου 102 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ΕΚΑΧ.

4. Ἡ ἐν λόγω ἀπόφαση κοινοποιήθηκε στόν προσφεύγοντα μέ ἐπιστολή τῆς 11ης Δεκεμβρίου 1978, μέ τήν ὁποία κλήθηκε νά ἐκθέσει ἐγγράφως καί ἐντός προθεσμίας τριῶν μηνῶν τίς ἐνδεχόμενες ἀντιρρήσεις του.

Ὁ προσφεύγων ἐξέθεσε τίς ἀπόψεις του κατόπιν δύο διαδοχικῶν παρατάσεων τῆς προθεσμίας σέ σημείωμα τῆς 25ης Ἰουνίου 1979. Ἀμφισβήτησε, ἰδίως, τό γεγονός ὅτι δέν περιλήφθηκαν στά ἀπολεσθέντα συντάξιμα ἔτη «οἱ προγενέστερες τῆς εἰσόδου του στήν ὑπηρεσία ὠφέλιμες περίοδοι» («nützliche Vordienstzeiten»). Ἐπέκρινε ἐπίσης τό γεγονός ὅτι λήφθηκαν ὑπόψη τά δικαιώματα πού διατήρησε ἔναντι τοῦ BfA βάσει προαιρετικῆς ἀσφαλίσεως.

Μέ ἐπιστολή τῆς 13ης Αὐγούστου 1979, ὁ προϊστάμενος τοῦ τμήματος «Ἀτομικά δικαιώματα καί προνόμια» τῆς γενικῆς διευθύνσεως προσωπικοῦ καί διοικήσεως τῆς Ἐπιτροπῆς διασαφήνισε τόν ὑπολογισμό, χωρίς νά τόν τροποποιήσει. Στίς 6 Νοεμβρίου 1979, ὁ προσφεύγων ὑπέβαλε ἔνσταση. Μετά τήν ἐκπνοή τῆς προθεσμίας πρός ἀπάντηση, πού προβλέπει τό ἄρθρο 90 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, ὁ προσφεύγων ἄσκησε τήν παρούσα προσφυγή στίς 30 Μαΐου 1980.

Ἡ Ἐπιτροπή ἀποφάσισε, στίς 24 Ἰουλίου 1980, νά ἀπορρίψει ρητῶς τήν ἔνσταση. Ἡ ἀπόφαση περί ἀπορρίψεως κοινοποιήθηκε μέ ἐπιστολή τῆς 4ης Σεπτεμβρίου 1980, τήν ὁποία παρέλαβε ὁ προσφεύγων στίς 19 Σεπτεμβρίου τοῦ ἴδιου ἔτους.

Κατόπιν έκθέσεως τοῦ εἰσηγητῆ δικαστῆ καί ἀφοῦ ἄκουσε τό γενικό εἰσαγγελέα, τό Δικαστήριο (πρῶτο τμῆμα) ἀποφάσισε τήν ἔναρξη τῆς προφορικῆς διαδικασίας χωρίς προηγουμένη διεξαγωγή ἀποδείξεων.

II — Προτάσεις τῶν διαδίκων

Ὁ *προσφεύγων* ζητᾶ ἀπό τό Δικαστήριο:

1. νά κρίνει παράνομη καί νά ἀκυρώσει τή σιωπηρή ἀπόφαση μέ τήν ὁποία ἀπορρίφθηκε ἡ ἔνστασή του τῆς 6ης Νοεμβρίου 1979·
2. νά ἀποφανθεῖ ὅτι ἡ Ἐπιτροπή ὑποχρεοῦται νά ἀναγνωρίσει στόν προσφεύγοντα τίς περιόδους σπουδῶν, λόγω τοῦ ἀναδρομικοῦ ἀποτελέσματος τοῦ «Bundesbeamtenrahmengesetz» [νόμος πλαίσιο περί καταστάσεως δημόσιων ὑπαλλήλων τῆς 1ης Ἰουλίου 1957, ὁ ὁποῖος παρενέβαλε στόν «Bundesbeamtengesetz» (ὁμοσπονδιακός νόμος περί καταστάσεως δημόσιων ὑπαλλήλων) τό ἄρθρο 116 στοιχεῖο α]·
3. νά ἀναγνωρίσει ὅτι ἡ Ἐπιτροπή δέν ἔχει καμία ἀπαίτηση πρός ἐκχώρηση τῶν δικαιωμάτων πού ἀπέκτησε ὁ προσφεύγων βάσει εἰσφορῶν προαιρετικῆς ἀσφαλίσεως·
4. ἐπικουρικῶς, νά ἀναγνωρίσει ὅτι οἱ ἐκτελεστικές διατάξεις πού ἐξέδωσε ἡ Ἐπιτροπή δέ συμβιβάζονται πρός τό ἄρθρο 102 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ΕΚΑΧ καί, ἐπομένως, δέν ἔχουν ἐφαρμογή· κατά συνέπεια, νά τίς κρίνει παράνομες κατά τό μέρος πού εἶναι ἱκανές νά παράσχουν στή διοίκηση ἀπαίτηση πρός ἐκχώρηση τῶν δικαιωμάτων πού ἔχουν ἀποκτηθεῖ δυνάμει εἰσφορῶν προαιρετικῆς ἀσφαλίσεως·
5. νά ἀναπέμψει τήν ὑπόθεση στήν Ἐπιτροπή, προκειμένου νά ὑπολογισθοῦν ἐκ νέου τά δικαιώματα τοῦ προσφεύγοντος·
6. νά καταδικάσει τήν καθ' ἧς στά δικαστικά ἔξοδα.

Ἡ *καθ' ἧς* ζητᾶ ἀπό τό Δικαστήριο:

1. νά ἀπορρίψει τήν προσφυγή ὡς ἀβάσιμη·
2. νά καταδικάσει τόν προσφεύγοντα στά δικαστικά ἔξοδα.

III — Ἰσχυρισμοί καί ἐπιχειρήματα τῶν διαδίκων

α) Ὅσον ἀφορᾶ τήν ἀναγνώριση τῶν περιόδων πού προηγοῦνται τῆς ἀναλήψεως ὑπηρεσίας

Ὁ προσφεύγων ἰσχυρίζεται ὅτι, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 116 στοιχεῖο α τοῦ «Bundesbeamtengesetz» (γερμανικοῦ ὁμοσπονδιακοῦ νόμου περί καταστάσεως δημόσιων ὑπαλλήλων, ἐφεξῆς: BBG) τῆς 14ης Ἰουλίου 1953, πρέπει νά ληφθοῦν ὑπόψη ὁρισμένες προγενέστερες τῆς ἀπασχολήσεως περίοδοι γιά τόν καθορισμό τῶν ἀναγνωριζόμενων συντάξιμων ἐτῶν. Πρόκειται, ἰδίως, γιά περιόδους σπουδῶν. Ἡ ἀνωτέρω διάταξη παρενεβλήθη ἀπό τόν «Beamtenrechtsrahmengesetz» (νόμο πλαίσιο περί καταστάσεως δημοσίων ὑπαλλήλων) τῆς 1ης Ἰουλίου 1957, μέ ἀναδρομικό ἀποτέλεσμα ἀπό 1ης Σεπτεμβρίου 1953. Ἔτσι, ὅταν ἄρχισε νά ἰσχύει ἡ νέα διάταξη, ὁ προσφεύγων ἦταν ἀκόμη στήν ὑπηρεσία τοῦ Berufsgenossenschaft. Λόγω δέ τῆς ἀναδρομικότητας τοῦ νέου νόμου, δικαιοῦνταν τά πλεονεκτήματα πού παρεῖχε ὁ τελευταῖος, οὕτως ὥστε ἔπρεπε νά ληφθοῦν ὑπόψη οἱ ἀντίστοιχες περίοδοι γιά τόν ὑπολογισμό τῶν ἀπολεσθέντων συνταξιοδοτικῶν δικαιωμάτων. Τέλος, ὁ προσφεύγων διευκρινίζει στήν ἀπάντησή του ὅτι ζητᾶ ἀναγνώριση πέντε ἐτῶν, πέντε μηνῶν καί τριῶν ἡμερῶν. Ὁ ἀριθμός αὐτός ἀντιστοιχεῖ στό ἀνώτατο ὅριο συντάξιμων ἐτῶν πού εἶναι δυνατό νά ἀναγνωρισθοῦν στόν προσφεύγοντα δυνάμει τοῦ ἄρθρου 102 παράγραφος 2 στοιχεῖο 6 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ΕΚΑΧ, ὅπως αὐτό ἐφαρμόσθηκε ἀπό τήν Ἐπιτροπή στήν προσβαλλόμενη ἀπόφαση.

Ἡ *καθ' ἧς* τονίζει ὅτι τά συνταξιοδοτικά δικαιώματα, πού ὁ προσφεύγων ἀπέκτησε στόν προηγούμενο ἐργοδότη του, πρέπει νά ἐκτιμηθοῦν ἐνόψει τῶν ἐθνικῶν διατάξεων πού ἴσχυαν ὅταν ὁ προσφεύγων ἀναγκάσθηκε νά παραιτηθεῖ ἀπό αὐτά (ἄρθρο 102 παράγραφος 2 στοιχεῖο α τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ΕΚΑΧ· ἄρθρο 7 παράγραφος 1 τῶν γενικῶν ἐκτελεστικῶν διατάξεων).

Δεδομένου ὅτι ὁ προσφεύγων δέ συμπλήρωσε τήν περίοδο δοκιμασίας τῶν δέκα ἐτῶν σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 106 BBG, δέν εἶχε ἀποκτήσει οὔτε ἀπολέσει κανένα δικαίωμα συντάξεως δημόσιου ὑπαλλήλου, κατά τό χρόνο εἰσόδου του στήν ὑπηρεσία τῆς Κοινότητας. Εἶχε ἁπλῶς προοπτικές συντάξεως ἡ δυνατότητα γιά μιά τέτοια σύνταξη, οἱ ὁποῖες θά μποροῦσαν νά μετατραποῦν σέ πλῆρες δικαίωμα, μόνο ἄν ὁ προσφεύγων παρέμενε στήν ὑπηρεσία τοῦ Berufsgenossenschaft καί ἄν ὁ κίνδυνος πραγματοποιόταν μετά τό πέρας τῆς δοκιμασίας ἤ γιά λόγους ἀνικανότητας.

Ἡ περίοδος δοκιμασίας, πού εἶναι ἱκανή νά παράσχει στόν προσφεύγοντα δυνατότητα λήψεως συντάξεως δημόσιου ὑπαλλήλου, περιλαμβάνει μόνο τήν περίοδο κατά τή διάρκεια τῆς ὁποίας ἦταν πράγματι στήν ὑπηρεσία τοῦ Berufsgenossenschaft. Δέ λαμβάνονται ὑπόψη οἱ προγενέστερες τῆς εἰσόδου στήν ὑπηρεσία περίοδοι (ἄρθρο 116 παράγραφος 1.3 BBG), διότι οἱ ἐν λόγω περίοδοι δέν ἀποτελοῦν τμῆμα τῆς περιόδου δοκιμασίας πού ἀναφέρεται στό ἀνωτέρω ἄρθρο 106 BBG. Τό ἴδιο ἰσχύει γιά τήν περίοδο σπουδῶν κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 116 στοιχεῖο α τοῦ BBG. Ἐξάλλου ἡ διάταξη τοῦ ἄρθρου 116 στοιχεῖο α BBG εἰσάχθηκε στόν BBG, μέ ἰσχύ ἀπό 1ης Σεπτεμβρίου 1953, μόνο μέ τό νόμο πλαίσιο τῆς 1ης Ἰουλίου 1957 περί καταστάσεως δημόσιων ὑπαλλήλων. Δέν ἐφαρμόζεται δέ παρά στούς δημόσιους ὑπαλλήλους καί στούς ὑπαλλήλους πού ἐξομοιώνονται πρός αὐτούς, οἱ ὁποῖοι βρίσκονται ἐν ἐνεργεία κατά τό χρόνο ἐνάρξεως τῆς τυπικῆς ἰσχύος του· κατά συνέπεια δέν ἀφορᾶ τόν προσφεύγοντα, ὁ ὁποῖος ἔπαυσε νά ἐργάζεται στό Berufsgenossenschaft ἀπό τίς 31 Ὀκτωβρίου 1956, δηλαδή πρίν τήν ἔναρξη τῆς τυπικῆς ἰσχύος τῆς ἐν λόγω διατάξεως.

β) Ὅσον ἀφορᾶ τό ὅτι λήφθηκαν ὑπόψη οἱ προαιρετικές εἰσφορές

Ὁ *προσφεύγων* ὑποστηρίζει ὅτι ἡ καθ' ἧς δέν ἔχει καμία ἀπαίτηση πρός μεταφορά τῶν παροχῶν πού κατέβαλε τό BfA βάσει προαιρετικῶν εἰσφορῶν. Ἡ ἐν λόγω μεταφορά δέν μπορεῖ νά ἀφορᾶ εἰσφορές πού δέν ὑπάγονται, σύμφωνα μέ τή φύση τους, στίς διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, οἱ ὁποῖες δέν ἀφοροῦν παρά μόνο τά συνταξιοδοτικά δικαιώματα.

Ἂν ὑποτεθεῖ ὅτι δέν πρόκειται γιά μεταφορά ἀλλά γιά στοιχεῖο ὑπολογισμοῦ, τό ποσό τῶν προαιρετικῶν εἰσφορῶν πού καταβλήθηκαν γιά νά ὑπαχθεῖ ὁ προσφεύγων σ' ἕνα σύστημα συμπληρωματικῆς ἀσφαλίσεως ἐπιφέρει, ἐν πάσῃ περιπτώσει, μείωση τῶν συντάξιμων ἐτῶν πού τοῦ ἀναγνωρίζονται.

Ἡ ἄποψη τῆς καθ' ἧς, κατά τήν ὁποία πρέπει νά ληφθοῦν ὑπόψη ὄχι μόνο τά συνταξιοδοτικά δικαιώματα, ἀλλά καί τά δικαιώματα πού ὁ προσφεύγων εἶχε ἀποκτήσει διά προαιρετικῶν εἰσφορῶν, δέ δύναται νά βασισθεῖ στή διατύπωση τῶν ἄρθρων 102 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ΕΚΑΧ καί 107 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως. Τό ἄρθρο 4 τῶν γενικῶν ἐκτελεστικῶν διατάξεων δέν ἔχει καμία ἐπίπτωση στήν ἑρμηνεία τῶν ἐν λόγω κειμένων, δεδομένου ὅτι δέν ἄρχισε νά ἰσχύει παρά τό 1969· δέν εἶναι δέ δυνατό νά ἔχει ὁποιοδήποτε ἀναδρομικό ἀποτέλεσμα.

Ἡ *καθ' ἧς* παρατηρεῖ, κατ' ἀρχήν, ὅτι ἡ ἀπόφαση τῆς ΑΔΑ τῆς 11ης Δεκεμβρίου 1978 δέν ἔχει καθόλου ὡς ἀντικείμενο τή «μεταφορά» συνταξιοδοτικῶν δικαιωμάτων ἔναντι τοῦ BfA.

Κατ' αὐτήν, πρόκειται γιά τό ἐρώτημα τοῦ κατά πόσο δικαιοῦται, ἐφαρμόζοντας τό ἄρθρο 102 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ΕΚΑΧ καί τό ἄρθρο 107 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, νά λάβει ὑπόψη της, γιά τόν ὑπολογισμό τῶν συνταξιοδοτικῶν δικαιωμάτων πού ἀπολέσθηκαν καί πρόκειται νά ἀποκατασταθοῦν, τά συνταξιοδοτικά δικαιώματα πού διατηρήθηκαν μετά τήν εἴσοδο τοῦ ὑπαλλήλου στήν ὑπηρεσία τῆς Ἐπιτροπῆς, ἀκόμη καί ἂν τά δικαιώματα αὐτά βασίζονται ἐν μέρει σέ προαιρετικές εἰσφορές.

'Η καθ' ἧς θεωρεῖ ὅτι πρέπει νά ληφθοῦν ὑπόψη ὄχι μόνο τά δικαιώματα πού πράγματι ἔχουν ἀποκτηθεῖ καί ἀνάγονται στήν προηγουμένη τῆς εἰσόδου στήν ὑπηρεσία τῆς Κοινότητας περίοδο ἀπασχολήσεως, ἀλλά καί ἐκεῖνα πού ὁ ὑπάλληλος δέν ἀπέκτησε, ἀλλά μποροῦσε νά ἀποκτήσει διά καταβολῆς προαιρετικῶν εἰσφορῶν. Ἕνα τέτοιο συμπέρασμα ἀπορρέει κατ' ἀρχήν ἀπό τό ἴδιο τό κείμενο τῶν ἄρθρων 107 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως καί 102 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ΕΚΑΧ. Ἀκολούθως, δέν εἶναι σύμφωνη πρός τό σκοπό τῆς ἐν λόγω ρυθμίσεως, ὁ ὁποῖος συνίσταται στή χορήγηση ἀποζημιώσεως γιά συνταξιοδοτικό ἔλλειμμα πού δέ δύναται νά καλυφθεῖ μέ ἄλλο τρόπο, ἡ χορήγηση τέτοιων πλεονεκτημάτων στήν περίπτωση πού δέν ὑφίσταται παρόμοιο ἔλλειμμα (ὅπως στήν περίπτωση τοῦ προσφεύγοντος) ἤ ὀφείλεται στόν ἴδιο τόν ὑπάλληλο (ὅπως στήν περίπτωση ὑπαλλήλου, ὁ ὁποῖος δέν κάνει χρήση τῆς δυνατότητας καταβολῆς προαιρετικῶν εἰσφορῶν).

Γιά τούς ἀνωτέρω λόγους, οἱ ἐκτελεστικές διατάξεις, εἰδικῶς τό ἄρθρο 4, συγκεκριμενοποιοῦν μόνο τίς ἔννομες συνέπειες πού ἀπορρέουν ἀπό τίς ἴδιες τίς διατάξεις τῶν κανονισμῶν ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, ἰδίως ὅταν διευκρινίζουν ὅτι, γιά τόν ὑπολογισμό τῆς ἀπώλειας τῶν συνταξιοδοτικῶν δικαιωμάτων πού πρόκειται νά ἀποκατασταθοῦν διά τοῦ κοινοτικοῦ συνταξιοδοτικοῦ συστήματος λαμβάνονται ὑπόψη τά συνταξιοδοτικά δικαιώματα πού στηρίζονται σέ προαιρετικές εἰσφορές καί ἔχουν διατηρηθεῖ.

Ἐξάλλου, ὁ προσφεύγων δέ βλάπτεται μέ τό νά ληφθοῦν ὑπόψη οἱ προαιρετικές εἰσφορές, δεδομένου ὅτι δέ γίνεται ἀποδεκτό παρά μόνο τό δικαίωμά του νά ἀποζημιωθεῖ γιά συνταξιοδοτικό ἔλλειμμα πού δέν ὑφίσταται.

IV — Προφορική διαδικασία

Οἱ ἐκπρόσωποι τῶν διαδίκων ἀγόρευσαν κατά τή συνεδρίαση τῆς 5ης Φεβρουαρίου 1981.

Ὁ γενικός εἰσαγγελεύς ἀνέπτυξε τίς προτάσεις του κατά τή συνεδρίαση τῆς 2ας Ἀπριλίου 1981.

Σκεπτικό

1 Μέ δικόγραφο πού κατέθεσε στή γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου στίς 30 Μαΐου 1980 ὁ Gerhard Will, ὑπάλληλος τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, ἄσκησε προσφυγή μέ τήν ὁποία ζητᾶ τήν ἀκύρωση τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς 11ης Δεκεμβρίου 1978, πού τόν ὑπήγαγε στίς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 102 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ περί τῆς ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων τῆς ΕΚΑΧ (ἑφεξῆς: κανονισμός ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ΕΚΑΧ) καί μέ τήν ὁποία καθορίσθηκαν τά συντάξιμα ἔτη πού τοῦ ἀναγνωρίσθηκαν δυνάμει τῶν ἐν λόγω διατάξεων.

2 Τό ἀνωτέρω ἄρθρο 102 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ΕΚΑΧ, ἡ διατύπωση τοῦ ὁποίου συμπίπτει βασικῶς μέ ἐκείνη τοῦ ἄρθρου 107 τοῦ κανονισμοῦ περί τῆς ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων (ἑφεξῆς: κανονισμός ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως), ὁρίζει ὅτι ὁ ὑπάλληλος πού ἀποδεικνύει ὅτι ἀναγκάσθηκε νά παραιτηθεῖ, ἐπειδή ἀνέλαβε καθήκοντα στήν Κοινότητα, ἀπό ὅλα ἤ ὁρισμένα ἀπό τά συνταξιοδοτικά δικαιώματα πού θά ἀποκτοῦσε στή χώρα καταγωγῆς του, χωρίς νά δύναται νά λάβει ἰσότιμη ἀσφαλιστική κάλυψη γιά τά δικαιώματα αὐτά, ἀπολαύει, πρός τό σκοπό λήψεως συντάξεως λόγω ἀποχωρήσεως ἀπό τήν ὑπηρεσία τῆς Κοι-

νότητας, τοῦ πλεονεκτήματος τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν συντάξιμων ἐτῶν πού ἀντιστοιχοῦν στόν ἀριθμό τῶν συντάξιμων ἐτῶν, τά ὁποῖα εἶχε ἀποκτήσει στή χώρα καταγωγῆς του. Τό ἴδιο ἄρθρο προβλέπει ὅτι ὁ ἀριθμός τῶν συντάξιμων ἐτῶν πού ἀναγνωρίσθηκαν μέ τόν τρόπο αὐτό καθορίζεται ἀπό τήν ἁρμόδια γιά τούς διορισμούς ἀρχή τοῦ ὀργάνου ἀπό τό ὁποῖο ἐξαρτᾶται ὁ ὑπάλληλος, κατόπιν γνώμης τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως καί ὅτι ὁ ἀριθμός αὐτός δέ δύναται νά εἶναι μεγαλύτερος οὔτε ἀπό τόν ἀριθμό τῶν ἐτῶν πραγματικῆς ὑπηρεσίας τόν ὁποῖο ὁ ὑπάλληλος θά ἔχει τή δυνατότητα νά συμπληρώσει μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν 65 ἐτῶν, οὔτε ἀπό τό ἥμισυ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐτῶν ὑπηρεσίας πού θά ἀπαιτοῦνταν γιά τή συμπλήρωση 35 συντάξιμων ἐτῶν στήν ἡλικία τῶν 65 ἐτῶν.

3 Ὁ προσφεύγων ἀνέλαβε ὑπηρεσία στήν ἀνωτάτη ἀρχή τῆς ΕΚΑΧ στίς 15 Ὀκτωβρίου 1956. Πρίν ἀπό τήν ἡμερομηνία αὐτή ὑπηρετοῦσε στό γερμανικό ταμεῖο ἀλληλασφαλίσεως ἐργατῶν σιδηρουργίας καί ἐλασματοποιήσεως (Hütten- und Walzwerksberufsgenossenschaft, ἐφεξῆς: Berufsgenossenschaft), ὀργανισμό δημόσιου δικαίου κατά τήν ἔννοια τῆς γερμανικῆς νομοθεσίας. Ἀπό τήν 1η Ἰουνίου 1953 εἶχε ἰδιότητα τοῦ ὑπαλλήλου ἐπί σχέσει δημόσιου δικαίου συνεπῶς, ἡ ἀμοιβή του ὑπέκειτο σέ κρατήσεις γιά σύνταξη δυνάμει τοῦ γερμανικοῦ ὁμοσπονδιακοῦ νόμου περί καταστάσεως ὑπαλλήλων ἐπί σχέσει δημόσιου δικαίου. Προηγουμένως, καί ἀπό τήν 1η Μαρτίου 1951, εἶχε ἐργασθεῖ στήν ὑπηρεσία τοῦ ἴδιου ὀργανισμοῦ, ὡς ὑπάλληλος ἐπί σχέσει δημόσιου δικαίου κατά τήν ἔννοια τοῦ γερμανικοῦ νόμου περί κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων τῶν ὑπαλλήλων ἐπί σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου (Angestelltenversicherungsgesetz)· δεδομένου ὅτι δέν ὑπέκειτο στήν ὑποχρεωτική ἀσφάλιση συντάξεως πού προβλέπει ὁ νόμος αὐτός, λόγω τοῦ ὕψους τῶν ἀμοιβῶν του, κατέβαλε προαιρετικές εἰσφορές στό ὁμοσπονδιακό ἵδρυμα κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως τῶν ὑπαλλήλων ἐπί σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου (Bundesversicherungsanstalt für Angestellte, ἐφεξῆς Bundesanstalt).

4 Ὅταν ἀνέλαβε ὑπηρεσία στήν Κοινότητα, ὁ προσφεύγων δέν εἶχε συμπληρώσει τήν περίοδο ἀναμονῆς ἐκ δέκα ἐτῶν ὑπηρεσίας πού προβλέπει ὡς προϋπόθεση χορηγήσεως συντάξεως ὁ γερμανικός ὁμοσπονδιακός νόμος περί καταστάσεως ὑπαλλήλων ἐπί σχέσει δημόσιου δικαίου. Ὑπό τίς περιστάσεις αὐτές, ἡ Berufsgenossenschaft ὑποχρεώθηκε, σύμφωνα μέ τό νόμο περί κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων ὑπαλλήλων ἐπί σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου, νά ἀσφαλίσει ἀναδρομικῶς τόν προσφεύγοντα γιά τήν περίοδο κατά τήν ὁποία ἦταν ὑπάλληλος, ἐπί σχέσει δημόσιου δικαίου ὑποχρέωση τήν ὁποία ἐκπλήρωσε καταβάλλοντας στήν Bundesanstalt τό ποσό πού προέκυπτε ἀπό τόν ὑπολογισμό τῆς συντάξεως γιά τήν περίοδο αὐτή. Ὁ προσφεύγων κατέβαλε προαιρετικές εἰσφορές στήν Bundesanstalt κατά τήν ἴδια αὐτή περίοδο καί μετά τήν ἀνάληψη ὑπηρεσίας του στήν Κοινότητα.

5 Ἀπό τήν ἐπιστολή τῆς Bundesanstalt πρός τήν Ἐπιτροπή, τῆς 26ης Αὐγούστου 1976, προκύπτει ὅτι ἡ πρώτη θεωρεῖ ὅτι οἱ προαιρετικές εἰσφορές πού εἶχε καταβάλει ὁ προσφεύγων, τόσο κατά τήν περίοδο πού ἐργαζόταν στήν ὑπηρεσία τῆς Berufsgenossenschaft ὅσο καί μετά τήν παύση τῆς ἐν λόγω ἐργασίας, ἰσχύουν ὡς εἰσφορές συμπληρωματικῆς ἀσφαλίσεως ἐν σχέσει μέ τήν ἀναδρομική ἀσφάλιση πού ἀνέλαβε ὑπέρ τοῦ προσφεύγοντος ἡ Berufsgenossenschaft.

6 Μέ τήν προσβαλλομένη άπόφαση ή Έπιτροπή άναγνώρισε στόν προσφεύγοντα συντάξιμα έτη κατ' έφαρμογή τοῦ άρθρου 102 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ΕΚΑΧ. Ή άπόφαση καθορίζει, άφενός, τό άνώτατο ὅριο τῶν συντάξιμων ἐτῶν πού δύνανται νά άναγνωρισθοῦν δυνάμει τῆς ἐν λόγω διατάξεως σέ 5 ἔτη, 5 μῆνες καί 3 ἡμέρες καί, άφετέρου, τόν άριθμό τῶν συντάξιμων ἐτῶν πού άναγνωρίζονται σέ 3 ἔτη, 1 μήνα καί 15 ἡμέρες.

7 Ώς πρός τόν καθορισμό τοῦ άνώτατου ὁρίου, ἡ προσφυγή άναφέρει μία περίοδο 15 ἐτῶν καί 18 ἡμερῶν πού ἔπρεπε νά ληφθεῖ ὑπόψη, άλλά στόν ἰσχυρισμό αὐτό, στερούμενο κάθε ἐπεξηγήσεως, δέν ἐνέμεινε ὁ προσφεύγων μετά τίς σχετικές διαφωνίσεις πού παρέσχε ἡ Έπιτροπή μέ τό ὑπόμνημα άντικρούσεως.

8 Άντιθέτως, ὁ προσφεύγων άμφισβήτησε τόν καθορισμό τοῦ άριθμοῦ τῶν άναγνωριζόμενων συντάξιμων ἐτῶν γιά δύο λόγους. Κατ' άρχήν, ἡ Έπιτροπή ἔλαβε ὡς βάση ὑπολογισμοῦ άνακριβή άριθμό συντάξιμων ἐτῶν, μή λαμβάνοντας ὑπόψη τίς περιόδους σπουδῶν πού διήνυσε ὁ προσφεύγων πρίν άναλάβει ὑπηρεσία στήν Berufsgenossenschaft. Περαιτέρω, κακῶς ἡ Έπιτροπή ἔλαβε ὑπόψη της τίς εἰσφορές προαιρετικῆς άσφαλίσεως πού κατέβαλε ὁ προσφεύγων στήν Bundesanstalt.

9 Σύμφωνα μέ τό παράρτημά της, ἡ προσβαλλόμενη άπόφαση, στηρίχθηκε στόν άκόλουθο ὑπολογισμό προκειμένου νά καταλήξει στήν άναγνώριση 3 ἐτῶν, 1 μήνα καί 15 ἡμερῶν:

α) ἔλαβε ὡς βάση ὑπολογισμοῦ τήν περίοδο κατά τήν ὁποία ὁ προσφεύγων άπασχολήθηκε στήν Berufsgenossenschaft, δηλ. 5 ἔτη, 7 μῆνες καί 13 ἡμέρες·

β) ἐφάρμοσε στόν άριθμό αὐτό τό συντελεστή 0,8332, γιά νά ληφθεῖ ὑπόψη ἡ μή προαιρετική άσφάλιση τοῦ προσφεύγοντος στήν Bundesanstalt·

γ) ἐφάρμοσε κατόπιν ἕνα συντελεστή μετατροπῆς, γιά νά μετατρέψει σέ ἰσότιμη άσφαλιστική κάλυψη τόν άριθμό πού προέκυψε κατ' αὐτό τόν τρόπο.

10 Ὁ προσφεύγων άμφισβητεῖ, κατ' άρχήν, τή βάση ὑπολογισμοῦ πού άναφέρεται ὑπό τό στοιχεῖο α. Δέν ἀρνεῖται ὅτι εἶχε πράγματι συμπληρώσει τήν περίοδο, τήν ὁποία άναφέρει ἡ άπόφαση, κατά τό χρόνο πού άποχώρησε άπό τήν

ἐργασία του στήν Berufsgenossenschaft τό 1956. Ἐντούτοις, κατά τή γνώμη του, ἡ περίοδος πού χρησίμευσε ὡς βάση ὑπολογισμοῦ ἔπρεπε νά περιλαμβάνει ὄχι μόνο τήν περίοδο ἐνεργοῦ ἀπασχολήσεως, ἀλλά καί τίς προηγούμενες τῆς ἀπασχολήσεως περιόδους σπουδῶν, οἱ ὁποῖες δύνανται νά ληφθοῦν ὑπόψη γιά τόν ὑπολογισμό τῶν συντάξιμων ἐτῶν, σύμφωνα μέ τήν ἐφαρμοστέα γερμανική νομοθεσία.

11 Πρός ὑποστήριξη τοῦ ὡς ἄνω λόγου, ὁ προσφεύγων ἰσχυρίζεται ὅτι ἕνας γερμανικός νόμος τῆς 1ης Ἰουλίου 1957 παρενέβαλε στόν ὁμοσπονδιακό νόμο περί καταστάσεως ὑπαλλήλων ἐπί σχέσει δημόσιου δικαίου ἕνα νέο ἄρθρο 116α, σύμφωνα μέ τό ὁποῖο οἱ προηγούμενες τῆς ἀπασχολήσεως περίοδοι σπουδῶν πρέπει νά λαμβάνονται ὑπόψη γιά τόν ὑπολογισμό τῶν συντάξιμων ἐτῶν. Ὁ ἐν λόγω νόμος τοῦ 1957 ἀνέδραμε μέχρι τήν 1η Σεπτεμβρίου 1953, ἡμερομηνία κατά τήν ὁποία ὁ προσφεύγων ὑπηρετοῦσε ἀκόμη στήν Berufsgenossenschaft. Συνεπῶς, τό προβλεπόμενο ἀπό τόν ἐν λόγω νόμο σύστημα εἶχε ἀναδρομική ἐφαρμογή στήν κατάστασή του· τό ἀνωτέρω σύστημα, ἑπομένως, δημιούργησε ὑπέρ αὐτοῦ συνταξιοδοτικά δικαιώματα ἀπό τά ὁποῖα ἀναγκάσθηκε νά παραιτηθεῖ, ἐπειδή ἀνέλαβε ὑπηρεσία στήν Κοινότητα.

12 Ἡ Ἐπιτροπή ἀντικρούει τό ἐπιχείρημα αὐτό. Ὑποστηρίζει ὅτι, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 102 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ΕΚΑΧ, ἡ ἀναγνώριση συντάξιμων ἐτῶν δέ δύναται νά ἀφορᾶ παρά τά συντάξιμα ἔτη πού ὁ ὑπάλληλος «εἶχε ἀποκτήσει στή χώρα καταγωγῆς του» καί ὅτι τό ἐν λόγω κείμενο πρέπει νά ἑρμηνευθεῖ ὑπό τήν ἔννοια ὅτι τά συντάξιμα ἔτη «πού ἔχουν ἀποκτηθεῖ» πρέπει πράγματι νά ἔχουν ἀποκτηθεῖ τή στιγμή πού ὁ ὑπάλληλος ἀναγκάσθηκε νά παραιτηθεῖ ἀπό τά ἀνωτέρω δικαιώματα. Ἡ ἑρμηνεία αὐτή ἐπιβεβαιώθηκε ἀπό τίς γενικές ἐκτελεστικές διατάξεις, οἱ ὁποῖες ἀφοροῦν τά ἄρθρα 107 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως καί 102 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ΕΚΑΧ, καί ἐκδόθηκαν ἀπό τήν Ἐπιτροπή στίς 2 Ἰουλίου 1969, δημοσιεύθηκαν δέ στόν «Ταχυδρόμο τοῦ προσωπικοῦ» τῆς 29ης Ἰουλίου 1969 (ὑπ' ἀριθ. 77 σ. 601). Τό ἄρθρο 7 τῶν ἐν λόγω γενικῶν διατάξεων ἐξαρτᾶ ρητῶς τήν ἀναγνώριση ἀπό τό ἐθνικό συνταξιοδοτικό σύστημα, ὅπως ἐφαρμοζόταν ἐπί τοῦ ὑπαλλήλου «κατά τό χρονικό σημεῖο κατά τό ὁποῖο ἀναγκάσθηκε νά παραιτηθεῖ ἀπό τά δικαιώματά του».

13 Ἡ ἄποψη τῆς Ἐπιτροπῆς πρέπει νά γίνει δεκτή. Ἡ προβλεπόμενη ἀπό τό ἄρθρο 102 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ΕΚΑΧ, καθώς καί ἀπό τό ἄρθρο 107 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, ἀναγνώριση συντάξιμων ἐτῶν ἔχει ὡς σκοπό νά παράσχει, στό πλαίσιο τοῦ κοινοτικοῦ συνταξιοδοτικοῦ συστήματος, ὁρισμένη ἀποκατάσταση τῶν συνταξιοδοτικῶν δικαιωμάτων πού ὁ ὑπάλληλος εἶχε ἤδη ἀποκτήσει, ἀπό τά ὁποῖα ὅμως ἀναγκάσθηκε νά παραιτηθεῖ, ἐπειδή προσλήφθηκε σέ μιά ἀπό τίς Κοινότητες. Τά δικαιώματα ἀπό τά ὁποῖα πρέπει νά παραιτηθεῖ εἶναι ἐκεῖνα πού εἶχε ἀποκτήσει κατά τό χρονικό σημεῖο τῆς ἀποχωρήσεώς του ἀπό τῆς προγενέστερης ὑπηρε-

σίας του· μεταγενέστερες έθνικές διατάξεις δέ δύνανται νά έχουν ώς συνέπεια τήν τροποποίηση, γιά τόν προσδιορισμό τῆς ἀνωτέρω ἀποκαταστάσεως, τοῦ ὑπολογισμοῦ τῶν δικαιωμάτων πού εἶχε ἀποκτήσει κατά τό χρονικό αὐτό σημεῖο.

14 Τό ἴδιο ἰσχύει καί ὅταν ἐθνικές διατάξεις πού τέθηκαν σέ ἰσχύ μετά τήν ἀποχώρηση ἀπό τήν ἐθνική ὑπηρεσία, ἀνέδραμον σέ χρόνο προγενέστερο τοῦ ἐν λόγω χρονικοῦ σημείου. Πράγματι, δέ δύναται νά θεωρηθεῖ ὅτι ὁ ὑπάλληλος ἀπόλεσε τά συνταξιοδοτικά του δικαιώματα ἐπειδή ἀνέλαβε ὑπηρεσία σέ μία ἀπό τίς Κοινότητες, ὅταν δέν εἶχε ἀποκτήσει τά ἀνωτέρω δικαιώματα κατά τό ἴδιο χρονικό σημεῖο πού ἀποχώρησε ἀπό τήν προηγουμένη ὑπηρεσία του.

15 Ἀπό τά παραπάνω ἔπεται ὅτι τό πρῶτο αἴτημα τοῦ προσφεύγοντος εἶναι ἀβάσιμο.

16 Ὁ προσφεύγων ἀμφισβητεῖ ἐν συνεχεία τήν ἐφαρμογή, ἀπό τήν προσβαλλομένη ἀπόφαση, συντελεστῆ 0,8332 ἐπί τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐτῶν, κατά τή διάρκεια τῶν ὁποίων ἀπασχολήθηκε στήν Berufsgenossenschaft, προκειμένου νά ληφθεῖ ὑπόψη ἡ προαιρετική ἀσφάλιση στήν Bundesanstalt. Κατά τή γνώμη του, τό νά ληφθοῦν ὑπόψη εἰσφορές προαιρετικοῦ χαρακτήρα ἰσοδυναμεῖ μέ δήμευση τῆς ἀποταμιεύσεως τοῦ ὑπαλλήλου καί εἶναι, ἐν πάση περιπτώσει, ἀντίθετο πρός τό γράμμα καί τούς σκοπούς τοῦ ἄρθρου 102 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ΕΚΑΧ.

17 Ἡ Ἐπιτροπή ἰσχυρίζεται ὅτι βασίμως λαμβάνει ὑπόψη, γιά τόν ὑπολογισμό τῆς ἀξίας τῶν ἀπολεσθέντων συνταξιοδοτικῶν δικαιωμάτων πού πρέπει νά ἀποκατασταθοῦν σύμφωνα μέ τήν ἐν λόγω διάταξη, τά συνταξιοδοτικά δικαιώματα πού διατηρήθηκαν ἀφότου ὁ προσφεύγων ἀνέλαβε ὑπηρεσία στήν Ἐπιτροπή, ἀκόμη κι ἄν τά δικαιώματα αὐτά βασίζονται μερικῶς σέ προαιρετικές εἰσφορές. Δεδομένου ὅτι ὁ σκοπός τῶν ἐφαρμοστέων κανόνων συνίσταται στήν ἀποκατάσταση συνταξιοδοτικοῦ ἐλλείμματος πού δέ δύναται νά καλυφθεῖ κατά ἄλλον τρόπο, δέ συντρέχει λόγος χορηγήσεως ὠφελημάτων σέ περίπτωση πού δέν ὑφίσταται παρόμοιο ἔλλειμμα.

18 Ἡ Ἐπιτροπή ἐπισημαίνει, ἐξάλλου, ὅτι τό ἄρθρο 4 τῶν παραπάνω γενικῶν ἐκτελεστικῶν διατάξεων προβλέπει ρητῶς ὅτι τά συνταξιοδοτικά δικαιώματα, ἀπό τά ὁποῖα ἀναγκάσθηκε νά παραιτηθεῖ ὁ ὑπάλληλος, εἶναι τά συνταξιοδοτικά δικαιώματα λόγω ἀποχωρήσεως ἀπό τήν ὑπηρεσία πού βαρύνουν ἕνα «κανονιστικό ἤ συμβατικό» συνταξιοδοτικό σύστημα.

19 Ὁ προσφεύγων ἀνταπαντᾶ ὅτι τό ἀνωτέρω ἄρθρο 4 στηρίζεται σέ μή ὀρθή ἑρμηνεία τῶν ἄρθρων 102 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ΕΚΑΧ καί 107 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως· ἐπομένως, ζήτησε ἀπό τό Δικαστήριο νά ἀναγνωρίσει τό ἀνίσχυρο τοῦ ἐν λόγω ἄρθρου 4.

20 Ἀπό τή δικογραφία προκύπτει ὅτι οἱ προαιρετικές εἰσφορές πού κατέβαλε ὁ προσφεύγων στήν Bundesanstalt ἦταν 46, ἀπό τίς ὁποῖες 17 καταβλήθηκαν κατά τήν περίοδο πού ὁ προσφεύγων ἐργαζόταν ὡς ὑπάλληλος ἐπί σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου στήν ὑπηρεσία τῆς Berufsgenossenschaft (1951-1953), 13 κατά τήν περίοδο πού εἶχε τήν ἰδιότητα τοῦ ὑπαλλήλου ἐπί σχέσει δημόσιου δικαίου στό ἴδιο ὄργανο (1953-1956) καί 16 μετά τήν ἀποχώρηση ἀπό τήν ὑπηρεσία του, τό Δεκέμβριο τοῦ 1957. Ἀπό τήν ἐξέταση τῆς ἐφαρμοστέας γερμανικῆς νομοθεσίας, ἐν ἀναφορᾶ πρός τά στοιχεῖα τῆς δικογραφίας, ἐμφαίνεται ὅτι οἱ ἐν λόγω 16 προαιρετικές εἰσφορές, παρόλο πού καταβλήθηκαν μετά τήν ἀποχώρηση ἀπό τήν ὑπηρεσία, εἶχαν ὡς ἀντικείμενο τήν κάλυψη τῶν ἀσφαλιστικῶν περιόδων μεταξύ 1ης Ἰανουαρίου 1955 καί τοῦ χρονικοῦ σημείου ἀποχωρήσεως ἀπό τήν ὑπηρεσία ὡς συμπληρωματικές εἰσφορές κατά τήν ἔννοια τοῦ νόμου τῆς 23ης Ὀκτωβρίου 1957, ὁ ὁποῖος ἀναμόρφωσε τό σύστημα κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως τῶν ὑπαλλήλων ἐπί σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου (Angestelltenversicherungs-Neuregelungsgesetz).

21 Ἐξάλλου πρέπει νά ὑπομνησθεῖ ὅτι ἡ Berufsgenossenschaft ἀσφάλισε ἀναδρομικῶς τόν προσφεύγοντα γιά τήν περίοδο κατά τήν ὁποία εἶχε τήν ἰδιότητα τοῦ γερμανοῦ ὑπαλλήλου ἐπί σχέσει δημόσιου δικαίου (1953-1956), καταβάλλοντας στήν Bundesanstalt ποσό πού προκύπτει ἀπό τόν ὑπολογισμό τῆς συντάξεως γιά τήν περίοδο αὐτή καί ὅτι ὁ ἀνωτέρω φορέας θεωρεῖ ὅτι οἱ προαιρετικές εἰσφορές πού κατέβαλε ὁ προσφεύγων πρέπει νά ἐξομοιωθοῦν μέ τίς εἰσφορές συμπληρωματικῆς ἀσφαλίσεως κατά τήν ἔννοια τοῦ γερμανικοῦ δικαίου.

22 Ὑπό τίς προϋποθέσεις αὐτές, ἡ Ἐπιτροπή δικαιοῦνταν νά λάβει ὑπόψη της, γιά τόν ὑπολογισμό τῶν συνταξιοδοτικῶν δικαιωμάτων, ἀπό τά ὁποῖα ὁ προσφεύγων ἀναγκάσθηκε νά παραιτηθεῖ κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 102 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ΕΚΑΧ λόγω τοῦ ὅτι ἀνέλαβε καθήκοντα στήν Κοινότητα, τά διατηρηθέντα δυνάμει προαιρετικῆς ἀσφαλίσεως στήν Bundesanstalt συνταξιοδοτικά δικαιώματα. Ἀπό τῆς ἀπόψεως λοιπόν αὐτῆς, ἡ Ἐπιτροπή ὀρθῶς ἑρμήνευσε τό ἀνωτέρω ἄρθρο 102 παράγραφος 2· κατά συνέπεια, τό ἄρθρο 4 τῶν γενικῶν ἐκτελεστικῶν διατάξεων δέν εἶναι ἀσυμβίβαστο πρός τίς διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ΕΚΑΧ.

23 Συντρέχει, ἐντούτοις, λόγος νά τύχουν διαφορετικῆς μεταχειρίσεως οἱ 16 προαιρετικές εἰσφορές, πού ὁ προσφεύγων κατέβαλε μετά τήν ἀποχώρησή του ἀπό τήν ὑπηρεσία στό Berufsgenossenschaft. Πράγματι, ἀπό τίς σκέψεις πού ἀναπτύχθηκαν ἀνωτέρω προκύπτει ὅτι τό κρίσιμο χρονικό σημεῖο ὑπολογισμοῦ τῶν ἀπολεσθέντων καί διατηρηθέντων συνταξιοδοτικῶν δικαιωμάτων, γιά τήν ἀποκατάστασή τους στό πλαίσιο τοῦ κοινοτικοῦ συνταξιοδοτικοῦ συστήματος,

εἶναι τό σημεῖο πού ὁ ὑπάλληλος ἀποχωρεῖ ἀπό τήν προηγουμένη ὑπηρεσία του, προκειμένου νά ἀναλάβει ὑπηρεσία σέ μία ἀπό τίς Κοινότητες.

24 Κατά συνέπεια, ἡ Ἐπιτροπή δέν εἶχε τό δικαίωμα νά λάβει ὑπόψη τίς προαιρετικές εἰσφορές πού ὁ προσφεύγων κατέβαλε ἀπό τῆς ἀναλήψεως ὑπηρεσίας στήν Κοινότητα, δυνάμει ἐθνικῶν διατάξεων πού τέθηκαν σέ ἰσχύ μετά τό ἀνωτέρω χρονικό σημεῖο.

25 Ἀπό τά ἀνωτέρω προκύπτει ὅτι ἡ προσβαλλόμενη ἀπόφαση πρέπει νά ἀκυρωθεῖ κατά τό μέρος πού ἡ ἐφαρμογή τοῦ συντελεστοῦ 0,8332 ἐπί τοῦ ἀριθμοῦ συντάξιμου χρόνου ἐκ 5 ἐτῶν, 7 μηνῶν καί 13 ἡμερῶν, ὁ ὁποῖος ἀντιστοιχεῖ στήν περίοδο κατά τήν ὁποία ὁ προσφεύγων ἀπασχολήθηκε στήν Berufsgenossenschaft, ἀφορᾶ τή διατήρηση τῶν συνταξιοδοτικῶν δικαιωμάτων τοῦ προσφεύγοντος, ἡ ὁποία βασίζεται στήν πληρωμή τῶν 16 προαιρετικῶν εἰσφορῶν πού κατέβαλε στήν Bundesanstalt μετά τήν ἀποχώρησή του ἀπό τήν Berufsgenossenschaft.

26 Κατά τά λοιπά ἡ προσφυγή πρέπει νά ἀπορριφθεῖ.

Ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων

27 Δεδομένου ὅτι κάθε διάδικος ἡττήθη μερικῶς, πρέπει νά συμψηφισθοῦν τά δικαστικά ἔξοδα, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 69 παράγραφος 3 ἐδάφιο 1 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας.

Διά ταῦτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρῶτο τμῆμα)

κρίνει καί ἀποφασίζει:

1) Ἀκυρώνει τήν ἀπόφαση τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς 11ης Δεκεμβρίου 1978, μέ τήν ὁποία ὁ προσφεύγων ὑπήχθη στίς εὐεργετικές διατάξεις τοῦ ἄρθρου 102 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ὑπαλλήλων ΕΚΑΧ, κατά τό μέρος πού ἡ ἐφαρμογή τοῦ συντελεστῆ 0,8332 ἐπί τοῦ ἀριθμοῦ συντάξιμου χρόνου ἐκ 5 ἐτῶν, 7 μηνῶν καί 13 ἡμερῶν, ὁ ὁποῖος

άντιστοιχεῖ στήν περίοδο κατά τήν ὁποία ὁ προσφεύγων ἀπασχολήθηκε στό γερμανικό ταμεῖο ἀλληλασφαλίσεως ἐργατῶν σιδηρουργίας καί ἐλασματοποιήσεως (Hütten- und Walzwerksberufsgenossenschaft), ἀφορᾶ τή διατήρηση τῶν συνταξιοδοτικῶν δικαιωμάτων τοῦ προσφεύγοντος, ἡ ὁποία βασίζεται στήν πληρωμή τῶν προαιρετικῶν εἰσφορῶν πού κατέβαλε στό ὁμοσπονδιακό ἵδρυμα κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως ὑπαλλήλων ἐπί σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου (Bundesversicherungsanstalt für Angestellte) μετά τήν ἀποχώρησή του ἀπό τήν Berufsgenossenschaft.

2) Κάθε διάδικος φέρει τά δικά του δικαστικά ἔξοδα.

Koopmans O'Keeffe Bosco

Δημοσιεύτηκε σέ δημόσια συνεδρίαση στό Λουξεμβοῦργο στίς 7 Μαΐου 1981.

Ὁ γραμματεύς

κ.ἀ.α

J. A. Pompe

Βοηθός γραμματεύς

Ὁ πρόεδρος τοῦ πρώτου τμήματος

T. Koopmans

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ GERHARD REISCHL ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 2 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1981 [1]

Κύριε πρόεδρε,
κύριοι δικαστές,

Ἡ παρούσα ὑπαλληλική ὑπόθεση ἀφορᾶ τήν ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 102 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινότητας Ἄνθρακα καί Χάλυβα τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1962, τά ἐδάφια α καί 6 τοῦ ὁποίου ἀντιστοιχοῦν, κατ' οὐσίαν, στό ἄρθρο 107 παράγραφοι 1 καί 2 τοῦ ἐν ἰσχύι κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων. Οἱ ἐν λόγω διατάξεις, οἱ ὁποῖες ρητῶς διατηρήθηκαν σέ ἰσχύ δυνάμει τῆς 3ης παραγράφου τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ κανονισμοῦ 259/68 τοῦ Συμβουλίου τῆς 29ης Φεβρουαρίου 1968 περί καθορισμοῦ τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων (JO L 56 τῆς 4ης Μαρτίου 1968 σ. 1, ΕΕ εἰδ. ἔκδ. τόμ. 01/001, σ. 108) γιά τούς ὑπαλλήλους πού εἶχαν ἤδη προσληφθεῖ ὑπό τό καθεστώς τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ΕΚΑΧ τοῦ 1956 καί οἱ ὁποῖες τροποποιήθηκαν ἀπό τόν κανονισμό 1473/72 τῆς 30ῆς Ἰουνίου 1972 (JO L 160 τῆς 16ης Ἰουλίου 1972, σ. 1, ΕΕ εἰδ. ἔκδ. ἀριθ. Ν 160, τόμ. 01/001, σ. 136) εἶναι οἱ ἀκόλουθες:

«2. Ὁ ὑπάλληλος, ὁ ὁποῖος δέν ὑπήχθη στίς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 108 τοῦ

1 — Μετάφραση ἀπό τά γερμανικά.